

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΑΒΑΣΗ

2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Γ' ΤΑΞΗ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! ΛΙΓΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ...»

Μια φορά και ένα καιρό...

Έτσι δεν αρχίζουν όλα τα παραμύθια που μας λένε οι μεγάλοι; Έτσι δεν διηγούνται τα παραμύθια τους για τις κοιμισμένες βασιλοπούλες και τους ρωμαλέους πρίγκιπες; Έτσι λοιπόν, θα αρχίσει και αυτό το παραμύθι. Μόνο που αυτή τη φορά οι καιροί θα είναι δύο... Ο καιρός των ανθρώπων και ο καιρός των ζωτικών...

Μια φορά και δύο καιρούς λοιπόν, όχι πολύ μακριά από την αναπαυτική σου καρέκλα, ζούσε ένα κορίτσι.

—Ναι! Σπουδαία τα λάχανα. Ξέρεις κυρά μου, πόσα κορίτσια ζουν στον κόσμο μας;

—Ε! Εσύ πνεύμα αντιλογίας, σταμάτα! Τώρα μιλά ο αφηγητής!

—Μπορώ να συνεχίσω; Ωραία... Ζούσε λοιπόν ένα πολύ όμορφο νεαρό κορίτσι, που προσπαθούσε να περάσει όσο πιο ήρεμα γινόταν την εφηβεία της, γράφοντας παραμύθια και ηχογραφώντας το τραγούδι των γρύλων το καλοκαίρι. Είχε καστανόξανθα σγουρά μαλλιά, σαν τις ανεμώνες της Νοτιάς, ροζ μάγουλα, σαν το μεθυσμένο πορτοκαλί του Παραδείσου και μελιά μάτια, σαν το ατίθασο καφέ του φουντουκιού, που κατρακυλάει επιδεικτικά τη βουνοπλαγιά. Το όνομά της ήταν Μελίνα.

—Ωραία και τι κατάλαβες τώρα που μας τα είπες αυτά;

—Να σου πω! Θα με αφήσεις να τελειώσω καμία ώρα; Λοιπόν... Η Μελίνα ήταν ένα τρομερά ονειροπόλο κορίτσι. Κάθε βράδυ, όταν πια σιγουρευόταν ότι όλοι είχαν κοιμηθεί, ξεσκεπαζόταν και έβγαινε από το σπίτι. Πήγαινε στην τaráτσα του σπιτιού και διάβαζε επική φαντασία. Τρελαινόταν να διαβάζει για μοναχικούς καβαλάρηδες και για πριγκίπισσες που τους περίμεναν

υπομονετικά, για μαγικές φλογέρες και καταστραμμένα βασίλεια. Μα πάνω από όλα, τρελαινόταν να ονειρεύεται και να φτιάχνει ταινίες στο μυαλό της. Και μαντέψτε! Εκείνη ήταν πάντα η πρωταγωνίστρια! Μερικές φορές προσπαθούσε να τα ζήσει στα αληθινά... Τα βράδια, πιανόταν από τα κάγκελα και ακροβατούσε πάνω τους... Πρώτα το δεξί, μετά το αριστερό και ούτω κάθε εξής... Και όταν πια είχε περάσει το δεξί πόδι 30 φορές πάνω από το αριστερό, κατέβαινε κάτω και έμπαινε ξανά στα ζεστά της σεντόνια ελπίζοντας πως κάποια μέρα, αν ποτέ έπεφτε από εκείνο το μπαλκόνι, να υπήρχε από κάτω ένας καλός καβαλάρης της νύχτας, να την πιάσει και να της σώσει τη ζωή...

Φέτος βέβαια έχει σταματήσει να το κάνει... Γιατί να κάνει πράγματα και να πιστεύει σε ηλίθια βιβλία, που το μόνο που κάνουν είναι να την κρατάνε στον ψεύτικο τους κόσμο; Τι λάθος που ήταν! Τα βιβλία λένε πάντα την αλήθεια... Εκείνη έφταιγε... Ήταν που βαρέθηκε να της λέει η φαντασία της τι να κάνει... Γι'αυτό, από την ημέρα που έγινε 15 χρονών, άρχισε να βάφεται, να στολίζεται και να περνάει ώρες στον καθρέφτη. Τώρα πια δε μπορούσε να πει... Αφιέρωνε πολλές ώρες στον εαυτό της και στην πραγματικότητα... Και η καρδιά της σκλήρυνε... Με λίγα λόγια, μεγάλωσε...

—Αχ! Συγκινήθηκα τώρα! Θα συνεχίσουμε να ακούμε για πολύ δακρύβρεχτες

αηδίες;

—Ναι! Εκτός και αν θες να σε βγάλει έξω από το σενάριο η συγγραφέας!

—Λοιπόν Ειρήνη, αποφάσισε! Η εγώ ή ο ενοχλητικός αφηγητής!

—Και οι δύο! Σιωπή τώρα να συνεχίσουμε!

Η ζωή της αγαπημένης μας Μελίνας, ήταν μια καθημερινή ρουτίνα. Ποτέ δεν συνέβαιναν εκπληκτικά γεγονότα και πάντα βαριόταν με το καθετί. Από το σπίτι στα αγγλικά, από τα αγγλικά στο γυμναστήριο, από το γυμναστήριο για ύπνο και πάμε ξανά από την αρχή. Μια μέρα, ακούγοντας το πρώτο ροχαλητό της μαμάς κατάλαβε κάτι. Δεν ήθελε να περάσει έτσι την εφηβεία της. Δεν ήθελε να περάσει μια βαρετή εφηβεία γεμάτη διάβασμα και καθρέφτες! Ήθελε να διασκεδάσει, να ζήσει ακόμα και ...να διακινδυνέψει τη ζωή της! Και μάλιστα, χωρίς να το ξέρει, θα άρχιζε από αυτό το βράδυ... Στις 5.21 και 10 δευτερόλεπτα

μία μικρή πατούσα άγγιξε το παρκέ του σπιτιού, προσπαθώντας να κάνει όσο πιο ήσυχα μπορούσε.

—Πού πάμε; Ρώτησε μια τσιριχτή, παιδική φωνή.

—Εκεί! Της απάντησε μια άλλη πιο βαριά. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα δύο μικρές φιγούρες, πάνω κάτω 30 εκατοστών, είχαν μπει αθόρυβα μέσα στο δωμάτιο της Μελίνας, κρατώντας ένα μαγικό σακί.

—Γαργάλησε την με αυτό! Γέλασε η πρώτη φωνή και έδωσε στη δεύτερη ένα πελώριο ροζ φτερό.

—Χι, χι, χι! Γέλασε και η δεύτερη φωνή και μόλις την γαργάλησε, η Μελίνα μπήκε αθόρυβα μέσα στο μαγικό σακί. Όμως, τα μικρά μας ξωτικά, είχαν παραλείψει να το ενεργοποιήσουν και έτσι μόλις την έβαλαν μέσα, εκείνη άρχισε να φωνάζει και να τσιρίζει.

—Βοήθεια! Βγάλτε με από εδώ! Μαμά!

—Γρήγορα ηλίθιε! Πάτα το κουμπί! Είπε η πρώτη φωνή ενώ έτρεχε να φύγει μακριά από το δωμάτιο.

—Πώς να το πατήσω ενώ τρέχεις! Προσπάθησε να πει η δεύτερη φωνή, όσο πιο σιγά μπορούσε, κυνηγώντας το σάκο για να πατήσει το κουμπί.

—Τι είπες;

—Σταμάτα να τρέχεις! Φώναξε η δεύτερη φωνή δίνοντας μια μούντζα στο πρόσωπό του, γιατί φώναξε τόσο δυνατά που μπορεί να είχε ξυπνήσει τους γονείς της Μελίνας.

Η πρώτη φωνή σταμάτησε και πάτησε αγανακτισμένη το κουμπί.

—Βοήθεια! Βοήθ... ακούστηκε η φωνή της Μελίνας να σιγοςβήνει.

—Ορίστε! Τόσο δύσκολο ήταν! Τον μάλωσε και ύστερα τον έπιασε από το χέρι για να προλάβουνε να μπουν στον ξεχασμένο σκουπιδοτενεκέ και να μην κλείσει η Πύλη.

—Είσαι σίγουρος πως δεν μας βλέπει κανείς; Είπε η πρώτη φωνή, που δεν άντεχε το τεχνητό φως των φαναριών, κοιτώντας αριστερά και δεξιά του δρόμου.

—Ναι! Έλα τελειώνει! Είπε η άλλη φωνή και άνοιξε τον σκουπιδοτενεκέ. Πήδα! Είπε στην πρώτη και μπήκαν και οι δύο μέσα, τσιρίζοντας ενώ χάνονταν στο μακροσκελές και αραχνιασμένο τούνελ, πηγαίνοντας για τη Στρουστρουγούμφ...

—Γουστάρω! Τώρα αρχίζει η περιπέτεια!

—Βγάλτε με από δω! Βοήθεια! Φώναξε η Μελίνα ξυπνώντας από τον αποπνικτικό της εφιάλτη. Άνοιξε τα μάτια της απότομα και πετάχτηκε από το κρεβάτι. Τότε λοιπόν, αναρωτήθηκε κάτι πολύ σπουδαίο! Τι σόι εφιάλτης ήταν αυτός που είδε, γιατί ίσως η συνέχειά του να ήταν αυτή που έβλεπε μπροστά της: ένα δωμάτιο με τεράστιες ροζ κουρτίνες, ροζ έπιπλα και τεράστιες ροζ φουσκάλες να την περικυκλώνουν. Η Μελίνα γέλασε. Ποιος να είχε σκεφτεί κάτι τέτοιο; Ένα παιδάκι ή μήπως... ένας μανιακός δολοφόνος, που την έβρισκε με το να διασκεδάζει τα μικρά κοριτσάκια και ύστερα να τα δολοφονεί, κομματιάζοντάς τα και πετώντας τα σε χωματερές; Έβαλε το χέρι της μπροστά από το στόμα της για να μην τσιρίξει. Σήκωσε τα αραχνοϋφαντα σεντόνια και πάτησε με το γυμνό της πόδι το πάτωμα. Τί ήθελε να κάνει; «Συναγερμός! Συναγερμός! Ύποπτη δραστηριότητα στην πτέρυγα 2! Συναγερμός!» ακούστηκε έξω από το δωμάτιο και μεμιάς μια στρατιά από μικροσκοπικές νεραϊδούλες, γέμισε το δωμάτιο! Όλες τους φορούσαν γαλάζιες πιτζάμες και κρατούσαν πιρούνια επικαλυμμένα με μια παχιά στρώση ζάχαρης! «Μια κίνησή σου και αυτό εδώ, θα σε κάνει να κοιμάσαι αιώνια! Κατάλαβες μικρή μου;» είπε ο πιο ψηλός από αυτούς. «Τώρα αυτό το είπες για να γελάσω ή για να μεγαλώσεις την πρόταση;» είπε η Μελίνα γελώντας. Αυτός, αφού έξυσε λίγο το κεφάλι του, διερεύνησε το σχόλιο με καχυποψία και ετοιμάστηκε να πει κάτι που διέκοψε, έφτασε στο συμπέρασμα ότι η Μελίνα του είπε κάτι ξύπνιο. «Πολύ καλά! Να θυμάσαι όμως! Εσύ το επέλεξες! Της είπε και ετοιμαζόταν να την αγγίξει με το πιρούνι όταν μέσα στο δωμάτιο μπήκαν 2 μικρά ξωτικά, με μεγάλα, καφετιά, κρεμαστά αυτιά, ροζ χαριτωμένες μυτούλες και τεράστια γυαλιά χωρίς φακούς που τους έπεφταν συνεχώς. Το πιο παράξενο όμως πάνω τους, ήταν ότι φορούσαν κουβέρτες αντί για κάπες, που τους ήταν φυσικά πολύ μεγάλες. Ναι, αυτά ήταν που είχαν απαγάγει την Μελίνα.

—Εσείς! Έσμιξε τα μάτια της η Μελίνα αλλά πριν προλάβει να τελειώσει μίλησαν εκείνα.

—Τί κάνετε εδώ! Δεν πιστεύω να σας πέρασε από το μυαλό να την πειράξετε; Είπε ο Περικλής, ο ένας από τα ξωτικά κουνώντας απειλητικά το χέρι του (που τελείωνε σε κλαδί).

—Αυτό πήγαιναν να κάνουν! Δεν το πιστεύω! Τί άχρηστη φρουρά που έχουμε! Αντί να κυνηγάνε τους κακούς, προσπαθούν να βρουν τρόπο να εξοντώσουν τους καλούς! Είστε όλοι, όλοι, όλοι... ανόητοι!

—Ιιιιιιιιι! Τσίριξαν οι νεραϊδούλες και άρχισαν όλες να κλαίνε με ένα κλάμα ανατριχιαστικό, που διαπερνούσε το αυτί σου και έσπαγε το τύμπανο. Η Μελίνα δεν άντεξε και έβαλε τα χέρια στα αυτιά για να μην τις ακούει. Τι να έκανε για να τις έδιωχνε;

—Έξω μοιράζουν δωρεάν πίτσες! Φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε. Εκείνες σταμάτησαν για μια στιγμή, την κοίταξαν και ύστερα έτρεξαν προς την πόρτα ποδοπατώντας τον Περικλή και την Έλλη. Η Μελίνα μετακίνησε αργά-αργά τα χέρια της από τα αυτιά της και μόλις κατάλαβε ότι τα δύο ξωτικά με τις παράξενες μπέρτες κείτονταν στο πάτωμα τσαλακωμένα, έτρεξε να τα βοηθήσει.

—Να σου πω μικρή μου! Δεν σου έχουν πει ότι αυτό το κόλπο μπορεί να αποβεί πολλές φορές καταστροφικό;! Είπε το μικρό ξωτικό, που στο αυτί του είχε έναν ιστό αράχνης.

—Ε! Όχι... Δεν το ήξερα.

—Τουλάχιστον έπιασε! Είπε η Έλλη που έβαλε το στόμα της στον αφαλό και το σώμα της από τσαλακωμένο έγινε κανονικό.

—Μελίνα! Είπε δίνοντας το χέρι.

—Περικλής!

—Έλλη! Είπε ο καθένας με τη σειρά του αφού παραλίγο να της έβγαζαν το χέρι.

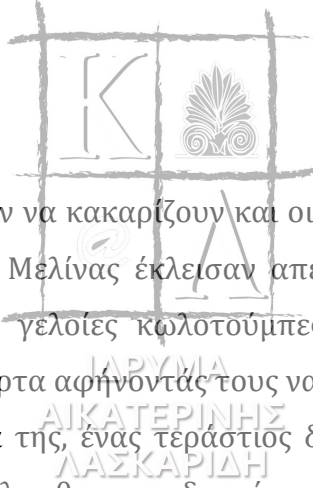
—Συγγνώμη! Να κάνω μία ερώτηση! Εγώ, τι κάνω εδώ; Ρώτησε η Μελίνα σαν χαμένη. Μεμιάς τα δύο ξωτικά άρχισαν να γελάνε σπαστικά.

—Αχ! Τη χαζή! Δεν ξέρει γιατί ήρθε εδώ! Δεν έχω ακούσει πιο χαζή ερώτηση!

—Και περνιέσαι και για έξυπνη! Τη χαζή! Έλεγαν και οι δύο κρατώντας την κοιλιά τους από τα γέλια ενώ η Μελίνα περίμενε με σταυρωμένα τα χέρια να σταματήσουν. Η Έλλη, κοιτώντας το αυστηρό πρόσωπό της, σκούνητηξε τον Περικλή να σταματήσουν.

—Κοίτα! Ο λόγος που είσαι εδώ είναι...

—Ναι ναι! Είναι...

—Είναι το είναι! Άρχισαν να κακαρίζουν και οι δύο μαζί και να χοροπηδάνε στο κρεβάτι! Τα μάτια της Μελίνας έκλεισαν απειλητικά. «Δεν θα κάτσω να χασομερώ με εσάς και τις γελοίες κωλοτούμπες σας! Είπε και βγήκε έξω κλείνοντας βροντερά την πόρτα αφήνοντας τους να κάνουν βλακείες. Γύρισε και είδε να απλώνεται μπροστά της, ένας τεράστιος διάδρομος με πολλές πόρτες. Ωχ! Την έβαψε! Ποια από όλες θα την οδηγούσε στον κόσμο των ανθρώπων; Έπεισε τον εαυτό της ότι βρισκόταν σε ένα όνειρο. Αφού λοιπόν βρισκόταν, γιατί να μην διασκέδαζε; «Ποια πόρτα να διαλέξω;» σκέφτηκε μα πριν προλάβει να πει λέξη άκουσε ένα τραγουδάκι. *«Θέλω απλά να ακούσω πως όλα θα τελειώσουν σύντομα, πως σύντομα θα γνωρίσω ένα άλλο κόσμο πιο ωραίο, πιο ονειρικό χωρίς πόνο...»*

Από πού ερχόταν αυτή η μελωδία; Μήπως από εκείνη τη μισάνοιχτη πόρτα στο βάθος του διαδρόμου; «Ναι! Μάλλον από εκεί θα είναι!» σκέφτηκε η Μελίνα και προχώρησε με περιέργεια. Τι να είχε άραγε αυτή η σιδερένια, παλιά πόρτα με τις 101 πρόκες και τις 3 σχισμές που έβγαине το φως από πίσω; Ένα βήμα της έμενε ακόμα και να... μπήκε. Μπροστά της απλώθηκε... απλώθηκε... δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο. Για την ακρίβεια η Μελίνα άλλο περίμενε να βρει. Πεθαμένα φύλλα μεγάλων δέντρων, κείτονταν χάμω νεκρά ενώ τα βρώμικα νερά μιας λίμνης έκαναν το τοπίο καταθλιπτικό. Όλα αυτά έρχονταν σε αντίθεση με την υποδοχή που είχε προ ολίγου. Τι παράξενος κήπος! Ποια φυσική καταστροφή τον είχε κάνει έτσι;

—Όχι μικρή μου! Η καταστροφή είναι στην καρδιά! Όταν οι άνθρωποι πληγώνονται ή μοιράζονται μόνοι τους το μυστικό, η καρδιά αντιδρά και στο τέλος μένει μόνη..., τρόμαξε τη Μελίνα ένα φίδι. Ένα ύπουλο, κατάμαυρο, μα σοφό φίδι. Η Μελίνα ανατρίχιασε και έφυγε. Κι όμως, τι να σήμαιναν τα λόγια του φιδιού; *«Τι και αν στη ζωή υπάρχει σκόνη μαγική; Εγώ θέλω τον κόσμο που ονειρεύομαι, χωρίς πόνο και ντροπή, αυτή τη στιγμή...»* συνέχισε το τραγούδι που έκανε την Μελίνα να σιγοτραγουδάει και εκείνη τους στίχους.

Προχώρησε στο πετρόχτιστο μονοπατάκι. «Είναι κανείς εδώ;» φώναξε και κοντοστάθηκε για μια στιγμή. «Από τι φαίνεται όχι» σχολίασε την ενοχλητική ησυχία και προχώρησε. Τώρα πια, μπροστά της ορθώθηκε μια πελώρια ξύλινη καγκελόπορτα, που η κορυφή της άγγιζε τα σύννεφα του ουρανού. Πίσω από

την πόρτα υπήρχε σκοτεινιά και ομίχλη. Η Μελίνα έβαλε το χέρι της στην πόρτα για να την ανοίξει μα η μελωδία σταμάτησε απότομα.

—Είπα να μην με ενοχλήσει κανείς! Φώναξε οργισμένα μια νεαρή, παγερή φωνή. Πως μπήκες εδώ μέσα;

—Συγγνώμη, εγώ δεν...

—Οι δικαιολογίες είναι για τους ηλίθιους. Φύγε τώρα αμέσως!

—Μα εγώ χάθηκα και θέλω...

—Θέλω! Είπες θέλω;! Πως τολμάς να απαιτείς εδώ μέσα; Φύγε από...

—Δεν απαιτήσα τίποτα! Είπα απλά ότι θέλω να πάω σπίτι μου! Και θα μπορούσες ξέρεις να είσαι λίγο πιο ευγενικός!

Μια ντροπαλή δέσμη φωτός, που από ώρα φιλοξενούσε στο φως της μια μαραμένη βιολέτα, έκανε χώρο για μια ακόμη μορφή. Στο ταπεινό της φως, εμφανίστηκε η μορφή ενός 15χρονου αγοριού με ξανθά μαλλιά και ένα άσπρο μαντήλι δεμένο στα μάτια του. «Αυτοί που είναι γύρω μου και με κάνουν να μην βλέπω, δεν είναι καθόλου ευγενικοί. Γι'αυτό πάρε δρόμο!» είπε και τα φρύδια του έγιναν δύο αγριεμένοι σμήνη από σφήγκες. Η Μελίνα οπισθοχώρησε βουρκωμένη. Τι κακός που ήταν! Έκλεισε με δύναμη την ξύλινη πόρτα για να του δείξει τον εκνευρισμό της και τον άφησε μέσα στο μαύρο σκοτάδι. Βγήκε από τη μισάνοιχτη πόρτα που οδηγούσε στην αρχή του διαδρόμου και την έκλεισε και αυτήν θυμωμένα. «Θέλω να φύγω τώρα!» φώναξε και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο από το οποίο είχε ξεκινήσει. Μα τι έκαναν πάλι αυτά τα τρελά ξωτικά! Έψαχναν για εκείνη κάτω από το κρεβάτι και πίσω από τα κάδρα! Δεν ήξερε πως, αλλά αυτό της έφτιαξε κατά κάποιο τρόπο τη διάθεση. «Τι κάνετε εκεί;» τους ρώτησε και μόλις άκουσαν την φωνή της, έτρεξαν κατευθείαν πάνω της αγκαλιάζοντάς την. «Νομίζαμε ότι σε χάσαμε! Μην μας το ξανακάνεις αυτό! Μας κατατρόμαξες» φώναζαν ενώ οδύρονταν γοερά και την έσφιγγαν όλο και πιο πολύ. «Εντάξει, εντάξει σταματήστε! Σταματήστε! Σταματήστε γιατί με πονάτε!» φώναξε η Μελίνα και εκείνα μαζεύτηκαν μεμιάς σε μία γωνιά.

—Πρώτον, θέλω να μάθω τι δουλειά έχω εγώ εδώ πέρα! Και δεύτερον, ποιος είναι αυτός ο αναιδέστατος που βρίσκεται στον κήπο;!

—Ποιον κήπο;! Είπαν και τα δύο μαζί γουρλώνοντας τα μάτια.

—Το γνω-γνω-γνω κή-ππ-ππ-ο; τραύλισε η Έλλη.

—Ναι αυτόν τον κήπο! Είπε ειρωνικά η Μελίνα. Ο Περικλής κούνησε το κεφάλι

αρνητικά, κοιτώντας κάτω.

—Όχι μικρή μου... δεν είναι αναιδέστατος! Είναι απλά ξεχωριστός..., πήρε το θάρρος να πει.

—Ξεχωριστός; Αναρωτήθηκε δυνατά η Μελίνα.

—Ω, ναι μικρή μου! Ξεχωριστός! Από όταν ήταν μικρός έβλεπε σκιές... χαμήλωσε τη φωνή του.

—Σκιές; Δηλαδή;

—Σκιές μαύρες, σκοτεινές, από έναν άλλο κόσμο απόμακρο. Ποτέ δε λέμε το όνομά τους εδώ πέρα...

—Θέλεις να πεις...

—Ναι, ναι! Αυτό που έχεις στο μυαλό σου. Σκοτεινές σκιές! Σκιές που άμα πεις το όνομά τους θα έρθουν να σε πάρουν... Και θα σε πάνε μακριά, πολύ μακριά... είπε η Έλλη ανατριχιάζοντας.

—Ωστε για αυτό φορά το μαντήλι... για να μην βλέπει τις σκιές... ψιθύρισε η Μελίνα.

—Είναι και κάποιες φορές, που θαρρείς πως πάει, τρελάθηκε. Βγάζει κραυγές φρίκης και πόνου όταν η μαγεμένη του άρπα δεν τραγουδάει το καταθλιπτικό του τραγούδι, ή όταν κάποιος μπαίνει στην καρδιά του...

—Στην καρδιά του;

—Ναι! Στην καρδιά του μικρή μου, δηλαδή στον Κήπο των Αναστεναγμών...

—Στον Κήπο των Αναστεναγμών; Αναρωτήθηκε η Μελίνα που κάτι της θύμιζε αυτό το όνομα. Δηλαδή ο κήπος... είναι η καρδιά του;

—Ναι! Κούνησαν τα αυτιά τους τα μικρά ξωτικά.

—Και έτσι... θέλω να πω, γεννήθηκε βλέποντας τις σκιές;

—Όχι, όχι δεν έγινε έτσι! Κάποτε, περίπου πριν 7 ανθρώπινα χρόνια, φτιάχτηκε ο κήπος του παλατιού, ένας μεγάλος και λαμπρός κήπος, γεμάτος σπάνια είδη ποντικοδρακακιών, γιγάντιων χάμστερ, και λασπωμένους καθαράνθρωπους. Όμως, μια μεθυσμένη βροχερή μέρα όλοι αυτοί που ζούσαν στον κήπο παραπονέθηκαν πως άκουγαν ένα μικρό κοριτσάκι να κλαίει, να ουρλιάζει, να τους ξυπνάει και να μην τους αφήνει να κοιμηθούν. Γι'αυτό, τους

μετέφεραν στην Γουργουγούμφ και από τότε ονόμασαν τον κήπο «Ο Κήπος των Αναστεναγμών». Δεν επιτρεπόταν σε κανένα η είσοδος γιατί όλοι φοβόντουσαν πως υπήρχε ένα πνεύμα κακό, διαβολικό, που μπορεί να σε σκοτώνει. Ο μικρός μας όμως πρίγκιπας δεν άντεξε. Ήθελε να δει οπωσδήποτε τι εννοούσαν όλοι εκείνοι που ζούσαν στον κήπο. Έτσι, μια μέρα, μπήκε κρυφά μέσα εκεί. Κανείς δεν ήξερε τι είδε. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι άρχισε να ουρλιάζει και ύστερα σιωπή. Από τότε κλείστηκε σε εκείνη την καταθλιπτική τρύπα, με το καταθλιπτικό του τραγούδι και με το καταθλιπτικό του μυστικό. Αλλά κανείς δεν ήθελε να ξέρει τι είδε...

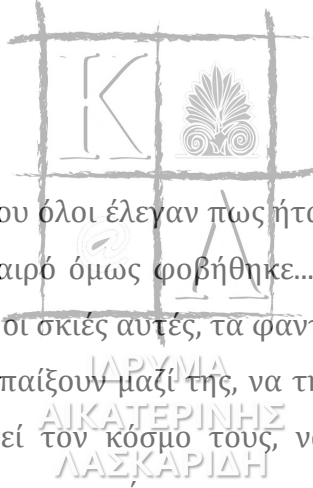
—Λυπητερή ιστορία! Αλλά από την άλλη... τι σχέση έχω εγώ με όλα αυτά;

—Μελίνα! Δε θυμάσαι;! Είπε αναστατωμένη η Έλλη, με την τσιριχτή, διαπεραστική φωνή της.

—Δε γίνεται να μη θυμάται! Οι άνθρωποι δεν ξεχνάνε ποτέ... Δε γίνεται να ξεχάσουν ποτέ... Είναι που οι φοβισμένες σκέψεις κρύβονται, για να μην τις βρουν ποτέ και φέρουν στεναχώρια...

—Τι να θυμηθώ! Πέστε μου!

—Συγγνώμη Μελίνα! Δε λέμε το όνομά τους εδώ πέρα... είπε ο Περικλής και μαζί με την Έλλη, άνοιξαν την πόρτα και άφησαν τη Μελίνα μόνη της στο δωμάτιο, να αναρωτιέται. «Δε λέμε το όνομά τους εδώ πέρα...», «Οι φοβισμένες σκέψεις κρύβονται...» Τι στο καλό σημαίνουν όλα αυτά; «Όχι δεν θέλω να μάθω!» είπε μια μικροκαμωμένη σκέψη στο μυαλό της Μελίνας. «Γιατί να μην μάθεις;» ρώτησε εκείνη. «Γιατί... γιατί φοβάμαι!» «Φοβάσαι; Τί;» Η μικρή σκέψη σιώπησε για λίγο. «Γιατί δεν με άφηνες στην ησυχία μου! Τόσο καιρό ήμουν κρυμμένη μια χαρά! Εσύ μου είχες πει να μην ξαναεμφανιστώ ποτέ! Άκουσε! Αφουγκράσου τη φωνή της γυναίκας που σε φωνάζει! «Μελίνα... Μελίνα... Μελίνα...» φωνάζει! Σε θέλει δικιά της! Θέλει να σε κάνει να φοβηθείς! Να πιστέψεις σε αυτήν και την δύναμή της! Άκουσε και αυτό το παιδάκι που χτυπάει το παράθυρο και θέλει να μπει μέσα! Θέλει να μπει να σε αγκαλιάσει! Να ακουμπήσει τα κρύα του δάχτυλα στο μάγουλό σου και να σου δώσει ένα φιλή! Και αν μπορεί, να σε πάρει μαζί του! Αν μπορεί να πάρει την ψυχή σου...» «Ψέματα! Όλα είναι ψέματα! Δεν θυμάμαι τίποτα! Δεν θέλουν την ψυχή μου! Γύρνα πίσω, εκεί που ήσουν ηλίθια σκέψη!» φώναξε η Μελίνα κλαίγοντας. Βλακείες! Όλα τα είχε θυμηθεί! Όλα μα όλα! Και ειδικά εκείνη τη μέρα που είχε

ευχηθεί σε εκείνο το γέρο, που όλοι έλεγαν πως ήταν μάγος, να γίνει ξεχωριστή! Και εκείνη έγινε... Με τον καιρό όμως φοβήθηκε... Τα βράδια που ξάπλωνε δε μπορούσε να κοιμηθεί, γιατί οι σκιές αυτές, τα φαντάσματα των ανθρώπων, την ξυπνούσαν γιατί ήθελαν να παίξουν μαζί της, να της πουν την ιστορία τους, να τη δελεάσουν να επισκεφτεί τον κόσμο τους, να την τρομάξουν... Αυτό το χάρισμα κατέληξε να είναι ο πιο απόμακρος και σκοτεινός της φόβος... Ένας φόβος που το βράδυ ερχόταν και της έφερνε εφιάλτες, την έκανε να ιδρώνει μέσα στα σεντόνια και να τους κοιτά φοβισμένα όλους μαζεμένη στα σκοτεινά. Έπρεπε να κάνει κάτι... Να κάνει κάτι για να το σταματήσει... Έτσι, έκρυψε πολύ καλά τις φονικές της σκέψεις μέσα στο άγονο χρώμα του μυαλού της και τις άφησε να ξεραθούν, για να καταστρέψει και το πιο μικρό αποδεικτικό στοιχείο ότι υπήρχαν. Κι όμως, να που είχε μείνει κάτι τελικά... «Ηλίθια σκέψη! Γιατί εμφανίστηκες! Σε μισώ!» «Εμφανίστηκα γιατί έπρεπε! Δε το καταλαβαίνεις; Εσύ τα πλάθεις όλα αυτά! Καταστρέφεις τον εαυτό σου! Μετατρέπεις αυτά που βλέπεις ή ακούς σε τελείως διαφορετικά πράγματα! Πράγματα που σου δηλητηριάζουν την ψυχή και τη κάνουν δική τους! Σκοτώνεις τον εαυτό σου! Δολοφονείσαι!» «Αλήθεια λες;» είπε η Μελίνα κλαίγοντας σαν μικρό παιδάκι. «Εγώ πάντα λέω αλήθεια!» είπε η μικρή σκέψη και γύρισε πίσω στη μοναχική της γωνιά. Η Μελίνα χαμογέλασε! Τι χαζά που είχε φερθεί! Είχε αφήσει τους φόβους της να την ποδοπατήσουν! Τι χαζή που ήταν πραγματικά! Είχε ξεχάσει κάτι. « Πρέπει να βοηθήσω τον πρίγκιπα!» είπε δυνατά και μεμιάς, άνοιξε με μια ενστικτώδες κίνηση τη πόρτα του δωματίου και έτρεξε προς την σιδερένια πόρτα με τις 101 πρόκες και τις 3 σχισμές. «Πρέπει να βοηθήσω τον πρίγκιπα...» αντηχούσε η φωνή της σε όλες τις ξεχασμένες γωνιές του μυαλού της. Πέρασε μέσα από μία από τις 3 σχισμές και έτρεξε με μεγάλη ταχύτητα προς την ξύλινη πόρτα, προσπαθώντας να μην κάνει πολύ θόρυβο. Άκουσε την μελαγχολική μελωδία της άρπας, να παίζει το καταθλιπτικό του τραγούδι. Ακροβάτησε λίγο πάνω σε ένα ξεραμένο κλαδί, με κλειστά τα μάτια.

—Ποιος είναι εκεί; είπε ο πρίγκιπας φανερά ενοχλημένος. Είσαι πάλι εκείνος ο ενοχλητικός επισκέπτης; Θέλω να φύγεις τώρα! Αλλά πριν φύγεις, πρέπει να μου πεις πως μπήκες εδώ μέσα; Κανένας άλλος δεν έχει μπει εδώ...είπε ο πρίγκιπας χαμηλώνοντας τον τόνο του.

—Είναι που ξέρω το μυστικό...

—Ποιο μυστικό; Πες μου τώρα! Ποιο μυστικό;

—Το μυστικό που σε κάνει να μην φοβάσαι όταν ο θάνατος κάθεται δίπλα σου. Αυτό που σε κάνει να μην φοβάσαι έναν παράξενο ψίθυρο ή ένα πονηρό μουρμουρητό στη μέση της νύχτας... Θα στο πω και εσένα αν θες, αλλά πρώτα... γιατί δε βγάζεις το μαντήλι σου;

—Δεν μπορώ...είπε σιγανά ο πρίγκιπας ενώ μαζεύτηκε κάτω στο έδαφος, αγκαλιάζοντας τα πόδια του σφιχτά.

—Γιατί δεν μπορείς; Είπε η Μελίνα πλησιάζοντάς τον.

—Να μην σε νοιάζει! Φώναξε ενοχλημένος, έτοιμος να κλάψει.

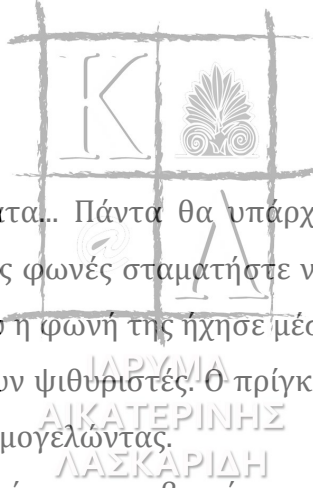
—Γιατί απορρίπτεις όσους νοιάζονται για σένα; Γιατί δεν κάνεις μια προσπάθεια να τους ανεχτείς;!

—Γιατί κανείς δε με καταλαβαίνει! Φώναξε και τα φρούδια του πήραν τη γνωστή τους έκφραση: έγιναν δύο άγριοι σμήνη από δηλητηριώδεις σφήκες.

—Λάθος! Είπε η Μελίνα ήρεμα

—Λάθος;

—Ναι λάθος! Ένα μεγάλο, εγωιστικό, ψεύτικο λάθος! Νομίζεις ότι δεν ακούω το ανατριχιαστικό γέλιο που έρχεται από το βάθος του κήπου; Το γρατσούνισμα που προκαλεί η νεκρή κοπέλα στην ξύλινη πόρτα για να ανοίξει; Λες να μην ακούω το αηδιαστικό κάλεσμα των σκιών; Αλλά ξέρεις κάτι; Δεν φοβάμαι! Και ξέρεις γιατί; Γιατί το ανατριχιαστικό γέλιο προέρχεται απλά και μόνο, από ένα μικρό ξωτικό που γελάει με τα νάζια μιας πορτοκαλιάς πεταλούδας. Το γρατσούνισμα που προκαλεί η νεκρή κοπέλα είναι γιατί προσπαθεί να φτιάξει έναν ήχο, μια μελωδία σ'αυτόν τον κήπο, για να μην ακούγεται μόνο το καταθλιπτικό σου τραγούδι! Όλα αυτά ήταν που φοβόντουσαν οι κάτοικοι του κήπου! Και πάνω από όλα, αυτή τη νεκρή κοπέλα, που απλά και μόνο προσπαθούσε να φτιάξει κάτι όμορφο! Και οι σκιές που σε φωνάζουν; Αυτό είναι μόνο μες στη φαντασία σου! Ξέρεις κάτι; Μερικές φορές, χωρίς να το ξέρουμε, οι φόβοι μας νικάνε και μας καταστρέφουν. Σκοτώνουν κάθε κομμάτι αισιοδοξίας και μας κάνουν δικούς τους. Μας κατακτούν. Κλέβουν την ψυχή και τη δηλητηριάζουν, μέχρι να γίνει δική τους. Ναι, έτσι είναι οι φόβοι... Και όταν σε κερδίσουν, σε γεμίζουν ψευδαισθήσεις και σιγά-σιγά σου τρώνε την ψυχή... Με λίγα λόγια, σε δολοφονούν... Αλλά έχουν ένα αδύνατο σημείο. Αν τους αμφισβητείς τότε αυτοί αργοπεθαίνουν, ισχυριζόμενοι ότι

πάντα θα υπάρχουν... Ψέματα... Πάντα θα υπάρχει η φαντασία μας να τους δημιουργεί.. .Ει! Εσείς ηλίθιες φωνές σταματήστε να φωνάζετε! Μου πήρατε τα αυτιά! Φώναξε η Μελίνα που η φωνή της ήχησε μέσα στο σκοτεινό εκείνο μέρος κάνοντας τις φωνές να γίνουν ψιθυριστές. Ο πρίγκιπας χαμογέλασε αμήχανα. Η σειρά σου τώρα! Του είπε χαμογελώντας.

—Ει! Φύγετε... είπε ο πρίγκιπας φοβισμένα.

—Πιο δυνατά! Φώναξε η Μελίνα

—Ει! Εσείς σκιές που με ενοχλείτε! Φύγετε! Είπε ο πρίγκιπας αρκετά δυνατά και το ανατριχιαστικό κάλεσμα χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

—Ε! Εσύ που γρατζουνάς την ξύλινη πόρτα! Δεν θα ήταν καλύτερο να τραγουδήσεις;! Είπε και η νεκρή κοπέλα κοκκίνησε.

—Μικρό μου ξωτικό! Σταμάτα..., πήγε να τελειώσει την φράση του ο μικρός πρίγκιπας μα το άσπρο μαντήλι του έπεσε από τα μάτια του, αφήνοντας τα καταγάλανα θυελλώδη μάτια του να αστράψουν στον ορίζοντα. Μια στιγμή απόλυτης ησυχίας απλώθηκε στον Κήπο των Αναστεναγμών.

—Σταμάτα να γελάς έτσι, σε παρακαλώ! Είπε χαμογελώντας απόλυτα ήρεμα. Μελίνα σ'ευχαριστώ! Έτρεξε ο πρίγκιπας και την αγκάλιασε.

Εκείνη ένωσε το πιο τέλειο συναίσθημα. Αγάπη αγνή, φιλική, που κανείς δεν έχει συναντήσει. Τύλιξε και εκείνη τα χέρια της γύρω από το λαιμό του.

—Σ'ευχαριστώ! Ξαναείπε ο πρίγκιπας κλείνοντας τα μάτια και χύνοντας ένα δάκρυ.

—Όχι εμένα! Τη μικρή μου σκέψη!

—Τότε να της πεις ευχαριστώ από εμένα!

—Σύμφωνοι! Είπε η Μελίνα και έχυσε και αυτή ένα δάκρυ. Ένα χαριτωμένο, παιχνιδιάρικο δάκρυ που κύλησε στα ροδινά της μάγουλα και ένωσε τις ψυχές τους... Ένα τόσο δα μικρό δάκρυ, που μύριζε νυχτολούλουδο και κρινάκι...

—Αυτό δεν είναι το κορίτσι που πριν λίγο καιρό φοβόταν το σκοτάδι; Ρώτησε το μικρό πνεύμα την ιτιά που ευλογούσε το ταξίδι των ονείρων.

—Ναι μικρούλι μου! Αυτό είναι! Μόνο που τώρα μεγάλωσε... και κατάλαβε την αλήθεια...

—Και ποια είναι η αλήθεια γερασμένη μου ιτιά;

—Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει κακό στον κόσμο. Οι άνθρωποι είναι αυτοί που το δημιουργούν...

—Και τι υπάρχει καλή μου ιτιά; Ρώτησε το μικρό πνεύμα κοιτώντας τη βαθιά μέσα στα μάτια, προσπαθώντας να βρει την αλήθεια.

—Υπάρχει... υπάρχει η αγάπη! Είπε εκείνη βουρκωμένη.

—Α! Κατάλαβα! Και εγώ... μπορώ να αγαπώ εσένα!

—Και βέβαια μικρούλη μου! Φτάνει να μη με πληγώσεις ποτέ!

—Το υπόσχομαι! Και να σου πω ένα μυστικό; Σ'αγαπώ! Είπε και της έδωσε ένα φιλί.

—Και εγώ μικρούλη μου! Και εγώ! Είπε η γριά ιτιά και χάδεψε με τα κλαδιά της το μικρό πνεύμα που κοιμόταν στα πόδια της, συνεχίζοντας το τραγούδι της...